

съ викове, закани и обидни думи. За още по-голѣма изненада, скоро откъмъ западна страна, по височинитѣ, четниците забелязватъ движение на редовна турска войска въ синя униформа. Цѣлиятъ хълмъ почернява отъ въоръжени хора, които надминаватъ нѣколко стотинѣ души. Това внезапно появяване сломява духа на момчетата, но тѣ сж принудени да се бранятъ и да отстояватъ на многобройнитѣ прѣсни сили на противника. Войнишкитѣ куршуми не закѣсняватъ да запищятъ и да брулятъ клончетата на дърветата. Пукотътъ на пушкитѣ се чува най-вече откъмъ синитѣ униформи на редовната войска, която се движи напредъ, разпредѣлена на колони. Когато достига наблизу, тя натѣква дългитѣ ножове на шишинетата и почва да атакува съ пристѣпъ позициитѣ на Хаджи Димитъръ и Стефанъ Караджа. Тогава битката се обръща на сѣчь, гърди съ гърди. Настава едно меле отъ пушечна стрелба и атака на ножъ, въ което не се знае числото на убититѣ и раненитѣ. Моментътъ е за животъ и смъртъ. Воеводитѣ съ размахната сабя проявяватъ лична храбростъ и самоотверженостъ. Въ тая критическа минута Караджата, на чело на нѣколко храбри момчета, се хвърля като лъвъ срещу едно отдѣление отъ 15—20 войника, които въ общата сѣчь намиратъ смъртъта си заедно съ тѣхния чаушинѣ. Но и Караджата получава една втора рана отъ куршумъ въ лѣвия кракъ, както и други четници падатъ смъртоносно пронизани. Въ вихъра на жестокия бой редоветѣ рѣдѣятъ, дружината се стапя наполовина. Въпрѣки това борбата продължава до вечеръта. Щомъ се стѣмнява, битката престава, пушечнитѣ гърмежи замлъкватъ постепенно. Четата успѣва да се задържи на позицията си, но тя е вече претърпѣла голѣмо поражение. Когато пада булото на ноцъта и гърмежитѣ стихватъ съвсемъ, Хаджи Димитъръ преброява момчетата и се оказва, че отъ 125 души сж останали само 68! Другитѣ — близу половината — сж убити, ранени, изгубени или останали по овчарскитѣ кошари! Споредъ шифрованата официална телеграма отъ 12 юлий на валията Сабри бей до великия везиръ, отъ турска страна сж паднали убити 27 души и ранени 80. Въ действителностъ това число е било много по-голѣмо.

Четвъртата битка. — Канлж-дере (Кървава рѣка).

Пети день вече отъ похода на четата. Денемъ тя се сражава, ношемъ тя пѣтува. Нейниятъ миражъ, нейната надежда да намѣри убѣжище е Балканътъ съ неговитѣ девствени гори, дълбоки усои,